

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 11.kolovoza 2026.

Analiza odluke

PASSUS PROSPERUS d.o.o. protiv Hrvatske
(zahtjev br. 32637/21)

čl. 6. Konvencije – pravo na pošteno suđenje

Propust domaćeg suda da osobi od koje se oduzima imovina formalno prizna položaj stranke u postupku ne dovodi sam po sebi do povrede Konvencije ako joj je, s obzirom na okolnosti predmeta, de facto bila pružena razumna i dostatna mogućnost da zaštiti svoje interese

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud), zasjedajući u odboru od tri suca, u predmetu društva podnositelja 13. svibnja 2026. donio je odluku kojom je zahtjev proglasio nedopuštenim kao očigledno neosnovan. Predmet se odnosio na oduzimanje imovinske koristi društvu podnositelju u kaznenom postupku koji se vodio protiv njegove jedine osnivačice i direktorice te na pitanje je li društvu podnositelju, iako nije bilo formalno pozvano sudjelovati u prvostupanjskom postupku, bila pružena razumna i dostatna mogućnost da zaštiti svoje interese.

Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu podiglo je 2012. optužnicu protiv S.V., jedine osnivačice i direktorice društva podnositelja, zbog zlorabe povjerenja u gospodarskom poslovanju na štetu društva D., čija je S.V. također bila direktorica. Optužnicom joj je stavljeno na teret da je bez ovlaštenja zaključila više ugovora o kratkoročnim pozajmicama između društva D., sebe osobno i društva podnositelja te da je na taj način sebi i društvu podnositelju pribavila imovinsku korist. Financijskim vještačenjem utvrđeno je da je od ukupno prenesenog iznosa 152.000 eura preneseno S.V. osobno, a 106.000 eura društvu podnositelju, pri čemu preneseni iznosi nisu bili vraćeni društvu D. U kaznenom postupku S.V. je iznijela obranu tvrdeći da je bila ovlaštena izvršiti predmetne prijenose, da je namjeravala vratiti pozajmljene iznose, da je društvo od kojeg je novac prenesen njoj dugovalo novac te da je zato izvršila prijeboj tražbina. Nakon što je potvrdila da je i dalje direktorica društva podnositelja, S.V. je ispitana i kao predstavnica tog društva. U tom je svojstvu navela da je društvo podnositelj vratilo sve pozajmljene iznose. Županijski sud u Velikoj Gorici proglasio je S.V. krivom za zlorabu povjerenja u gospodarskom poslovanju i naložio oduzimanje imovinske koristi u iznosu od 152.000 eura od S.V. te 106.000 eura od društva podnositelja.

Protiv te presude društvo podnositelj, putem svojeg punomoćnika, podnijelo je žalbu prigovarajući da ga prvostupanjski sud nije obavijestio o pravima koja ima kao osoba od koje se

oduzima imovinska korist prema odredbama Zakona o kaznenom postupku¹. Tvrdilo je da mu nije bilo omogućeno imenovati predstavnika, biti saslušano, predlagati dokaze, ispitivati optuženicu i braniti svoje interese. Punomoćnik društva podnositelja sudjelovao je na sjednici Vrhovnog suda i izložio žalbu. Vrhovni sud je odbio žalbe S.V. i društva podnositelja. Prihvatio je da prvostupanjski sud nije pravilno primijenio odredbe Zakona o kaznenom postupku o postupovnim jamstvima osoba od kojih se oduzima imovinska korist. Međutim, smatrao je da taj propust nije utjecao na zakonitost presude jer je S.V., kao jedina osnivačica i direktorica društva podnositelja, imala zajednički interes s društvom te je mogla učinkovito sudjelovati u postupku.

Pred Europskim sudom društvo podnositelj prigovorilo je da nije imalo učinkovitu mogućnost sudjelovati u kaznenom postupku u kojem je odlučeno o oduzimanju njegove imovine te da domaći sudovi nisu ispitali je li ono imovinsku korist steklo u dobroj vjeri. Pozvalo se na članak 6. stavak 1. Konvencije i članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

Članak 6. Konvencije – građanski aspekt

Uvodno, Europski sud utvrdio je da je članak 6. Konvencije u predmetu društva podnositelja primjenjiv u svojem građanskopravnom aspektu. Naime, iako je oduzimanje imovinske koristi bilo određeno u kaznenom postupku protiv S.V., društvo podnositelj nije bilo optuženo za kazneno djelo. U odnosu na njega odlučivalo se o oduzimanju imovine, odnosno o njegovim građanskim pravima. Stoga je Sud njegov prigovor ispitao na temelju jamstava koje članak 6. stavka 1. Konvencije pruža u svom građanskopravnom aspektu ([*Silickienė protiv Litve*](#), br. 20496/02, stavci 45. – 46., 10. travnja 2012.).

Utvrdio je da je u postupku pred domaćim sudovima učinjen postupovni propust. Naime, domaći sudovi odlučili su o građanskim pravima društva podnositelja iako ono nije bilo pozvano sudjelovati u postupku pred prvostupanjskim sudom. Prema Zakonu o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom ili prekršajem² koji je bio na snazi u relevantno vrijeme, osoba od koje se oduzima imovinska korist trebala je imati položaj stranke u postupku.

Međutim, Europski sud nije smatrao da taj formalni propust sam po sebi dovodi do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije. Utvrdio je da osobama čija se imovina oduzima u pravilu treba formalno priznati položaj stranke u postupku u kojem se oduzimanje određuje, no zahtjevi članka 6. Konvencije mogu biti ispunjeni ako je toj osobi, u posebnim okolnostima konkretnog predmeta, *de facto* pružena razumna i dostatna mogućnost da na odgovarajući način zaštiti svoje interese ([*Silickienė protiv Litve*](#), br. 20496/02, stavak 50., 10. travnja 2012.).

Primjenjujući to načelo na okolnosti ovog predmeta, Europski sud uzeo je u obzir da je S.V. u relevantno vrijeme bila jedina osnivačica i direktorica društva podnositelja, da se optužba od početka odnosila na nezakonite prijenose novca ne samo S.V. osobno, nego i društvu

¹ Članak 558. Zakona o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14)

² Članak 2. stavak 5. Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom ili prekršajem (NN 145/10)

podnositelju, kao i da je financijskim vještačenjem bio utvrđen iznos prenesen društvu koji nije bio vraćen. U takvim okolnostima društvo podnositelj moglo je razumno predvidjeti da bi imovinska korist za koju se tvrdilo da je za njega pribavljena kaznenim djelom mogla biti od njega oduzeta.

Sud je istaknuo da ni S.V. niti društvo podnositelj nisu poduzeli radnje kako bi zatražili službeno uključivanje društva u postupak pred prvostupanjskim sudom, a društvo podnositelj nije niti naknadno navelo koje bi dodatne argumente ili dokaze iznijelo u prvostupanjskom postupku da mu je već tada bio formalno priznat položaj stranke.

Naposljetku, Sud je uzeo u obzir da je društvo podnositelj u žalbenom postupku bilo zastupano po odvjetniku te da je imalo mogućnost iznijeti svoje činjenične i pravne prigovore. Vrhovni sud te je prigovore ispitao i na njih odgovorio, zaključivši da je oduzeta imovinska korist potjecala iz kaznene aktivnosti S.V.

Slijedom toga, Europski sud zaključio je da, unatoč propustu prvostupanjskog suda da društvu podnositelju formalno prizna položaj stranke u postupku, tom društvu u konkretnim okolnostima predmeta nije bila uskraćena razumna i dostatna mogućnost da na odgovarajući način zaštiti svoje interese. Prigovor na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije stoga je proglasio očigledno neosnovanim.

Članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju

Europski sud utvrdio je da je članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju primjenjiv u predmetu društva podnositelja te da nalog za oduzimanje imovinske koristi predstavlja miješanje u pravo na mirno uživanje vlasništva. Pritom je ponovio svoje ustaljeno stajalište prema kojem oduzimanje imovine, iako uključuje lišenje vlasništva, predstavlja mjeru kontrole uporabe vlasništva u smislu drugog stavka članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju ([Veits protiv Estonije](#), br. 12951/11, stavak 70., 15. siječnja 2015.).

Europski sud potom je ispitao je li miješanje u pravo društva na mirno uživanje vlasništva bilo opravdano. U skladu sa svojom ustaljenom metodologijom, razmotrio je je li miješanje bilo; (i) zakonito, (ii) slijedilo legitiman cilj u općem interesu te (iii) bilo razmjerno tom cilju.

Zakonitost miješanja Europski sud utvrdio jer je oduzimanje imovinske koristi društvu podnositelju bilo je propisano člankom 77. Kaznenog zakona, kojim su uređeni uvjeti i način oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom.

U pogledu legitimnog cilja u općem interesu Sud je prihvatio da je oduzimanje imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom bilo je usmjereno na sprječavanje zadržavanja nezakonito stečene koristi i zaštitu pravnog poretka od posljedica kriminalne aktivnosti.

U pogledu razmjernosti miješanja, odnosno razmatranja je li postignuta pravična ravnoteža između zahtjeva općeg interesa i zaštite prava društva podnositelja, Sud je uzeo u obzir da društvo podnositelj nije bilo optuženo niti osuđeno za kazneno djelo povezano s oduzetim novcem. Međutim, domaći sudovi utvrdili su da je S.V. taj novac pribavila društvu podnositelju kaznenim

djelom. S obzirom na to da je S.V. u relevantno vrijeme bila jedina osnivačica i direktorica društva podnositelja, implicitni zaključak domaćih sudova da se društvo u takvim okolnostima ne može pozivati na stjecanje u dobroj vjeri nije predstavljao nerazmjerno miješanje u njegovo pravo vlasništva. Sud je pritom istaknuo da su domaći sudovi s dostatnim obrazloženjem ispitali i odbili prigovore prema kojima novac nije bio pribavljen kaznenim djelom.

Pozivajući se na svoju ocjenu na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije, Sud je zaključio da propust prvostupanjskog suda da društvo podnositelja pravilno uključi u postupak nije, u posebnim okolnostima ovog predmeta, narušio pravičnu ravnotežu između zaštite prava vlasništva i zahtjeva općeg interesa.

U tom je pogledu Sud razlikovao ovaj predmet od predmeta [Ünsper Paket Servisi SaN. Ve TiC. A.Ş. protiv Bugarske](#) (br. 3503/08, stavci 46. – 47., 13. listopada 2015.), u kojem društvu podnositelju nije bio dostupan nikakav postupak u kojem bi moglo iznijeti svoje argumente pred domaćim tijelima. U predmetu društva podnositelja takva situacija nije postojala jer je ono, iako nije bilo formalno uključeno u prvostupanjski postupak, imalo mogućnost zaštititi svoje interese putem obrane koju je iznosila S.V. te u žalbenom postupku u kojem je bilo zastupano po odvjetniku.

Slijedom toga, Europski sud zaključio je da oduzimanjem imovinske koristi društvu podnositelju nije povrijeđeno njegovo pravo na mirno uživanje vlasništva, te je prigovor na temelju članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju također proglasio očigledno neosnovanim.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava